

Recenzja

w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Dominice Narożnej (dyscyplina:
nauki o polityce i administracji)

Dr Dominika Narożna jest absolwentką i pracownikiem naukowo-dydaktycznym na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Studia ukończyła w 2005 roku, uzyskując tytuł naukowy magistra na dwóch specjalnościach (dziennikarstwo i komunikacja społeczna, stosunki międzynarodowe) na kierunku politologia. Po ukończeniu studiów trzeciego stopnia, w 2010 roku, uzyskała stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce na podstawie obrony rozprawy zatytułowanej „Zniesławienie prasowe w Polsce (1984-2008)”, napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Jacka Sobczaka. Ponadto Habilitantka ukończyła Studia podyplomowe z zakresu Public Relations (2007-2008) i The Master of Business Administration (MBA) – Zarządzanie Szkołą Wyższą (2010-2012) zrealizowane przez UAM i Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, a także studia magisterskie w Wyższej Szkole Filmowej i Telewizyjnej im. Leona Schillera w Łodzi. Ukończyła również kilka szkoleń, kursów i warsztatów podwyższających kompetencje w zakresie m.in. marketingu i prawa autorskiego. Dr D. Narożna, od początku swojej pracy zawodowej, związana jest z macierzystą uczelnią: od 2011 roku jest zatrudniona na etacie adiunkta; w latach 2010-2017 była rzecznikiem prasowym UAM, 2011-2017 – kierowała Biurem Prasowym UAM, od 2017 roku jest członkiem zarządu Rady Nadzorczej Fundacji UAM. Inne wykonywane funkcje to m.in. kierownik studiów podyplomowych, członek Zespołu ds. Promocji UAM, członek Rady Programowej Uniwersyteckiej Telewizji Internetowej. Habilitantka w różnych latach, prowadziła zajęcia dydaktyczne w czterech, innych podmiotach nauki.

Dr D. Narożna jako osiągnięcie stanowiące podstawę postępowania wskazała cykl publikacji zatytułowany „Kształtowanie relacji z mediami jako element polityki informacyjnej polskich uniwersytetów publicznych”, złożony z 2 monografii naukowych, 1 monografii pod redakcją, 8 artykułów w czasopismach naukowych (w tym 4 obcojęzycznych), 10 artykułów w pracach zbiorowych (w tym 2 obcojęzyczne) oraz 11 haseł leksykonowych. Na podstawie własnych doświadczeń recenzentki, muszę stwierdzić, że to wyjątkowo bogaty i zróżnicowany formalnie cykl publikacyjny, obejmujący 22 pozycji z 42 wskazanych w dokumentacji opublikowanych prac naukowych (nie zaliczone do osiągnięcia to 1 monografia, 3 redagowane prace zbiorowe, 6 artykułów w czasopismach naukowych, 9 rozdziałów lub artykułów w pracach zbiorowych). Uważam jednak, że hasła leksykonowe nie powinny znaleźć się w wykazie publikacji zaliczonych

do cyklu. Ponadto zauważam w cyklu 7 artykułów i rozdziałów napisanych we współautorstwie (od 2 do 5 autorów; Habilitantka złożyła stosowne i wiarygodne oświadczenie o procentowym udziale w tych publikacjach).

Dr D. Narożna, charakteryzując obszar swoich zainteresowań naukowych wskazała – poza sformalizowanym w tytule osiągnięcia – 4 inne i skrupulatnie wykazała odpowiednie efekty badań (publikacje, konferencje, projekty naukowe). Zaznaczam ten fakt w kontekście ilościowego kryterium oceny dorobku, a także w celu podkreślenia wysokiej świadomości naukowych paradygmatów i metod Badaczki. Rzetelnie udokumentowane przyporządkowania części dorobku, z wyraźną dominantą media relations do interdyscyplinarnych tematów badawczych oraz umiejętności selekcji publikacji stanowią mocną przesłankę dobrej opinii o samodzielności naukowej Habilitantki.

Obszerność cyklu uwypukla dwie ważne cechy dr D. Narożnej jako pracownika naukowego tj. konsekwentne profilowanie badań i ciągłość ich trwania – cykl stanowi spójny i przemyślany zbiór publikacji w pełni odpowiadający tematowi osiągnięcia. Podkreślam ten fakt z uznaniem, bo zdarzają się przypadki komponowania cyklu z dorobku luźno powiązanego z dominantą. Pozytywną ocenę cyklu jako zbioru publikacyjnego umacnia prezentacja zawarta w autoreferacie, ponieważ Habilitantka kompleksowo omawia problem badawczy, formułując hipotezy odnośnie do celu badawczego, a nie poszczególnych elementów wchodzących w skład osiągnięcia naukowego. Wykazuje się również świadomością uwarunkowań procesów komunikacyjnych w zakresie media relations, w tym mediatyzacji sfery publicznej, polityczności mediów, obligacji polityki informacyjnej instytucji publicznych, rytualizacji procesów komunikacji społecznej. W monografiach artykułów dr D. Narożna przywołuje odpowiednie koncepcje i ujęcia takich badaczy, jak: S. Michalczyk, B. Dobek-Ostrowska, A. Regiewicz, A. Żywiołek, R. Wiszniowski, choć już nie E. Nowak-Teter, J. Nowaka, A. Jaskierni, M. Molendy-Zdziech. W sferze uwarunkowań prawnych, referując przebieg zmian w zarządzaniu nauką i organizacją uniwersytetów jako podmiotów polityki naukowej, Habilitantka wykorzystuje głównie akty prawne, ustawy z 12 września 1990 roku i 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, a ponadto analizy m.in. D. Antonowicza, M. Kwieka, E. Kulczyckiego, pomijając wypowiedzi Z. Drozdowicza, B. Śliwierskiego, J. Hudzika. Ma mało reprezentatywne dla problemów media relations uważam cytowanie, w zasadzie dwóch autorów, tj. K. Gajdki, S. Gawrońskiego wobec braku odniesień do prekursorów tej problematyki w Polsce K. Wojcik i J. Olędzkiego, czy monografii „Public relations szkół wyższych”, „Uczelnie w przestrzeni publicznej” M. Kaczmarczyka. Przegląd bibliografii, zwłaszcza 2 monografii ujętych w cyklu, przekonuje mnie jednak, że Autorka posiada dobre rozeznanie w literaturze przedmiotu i stanie badań. Bez tego, zresztą, nie byłoby możliwe znalezienie luki badawczej i określenie tematu osiągnięcia,

a w konsekwencji – spełnienie kryteriów oryginalności i innowacyjności badań, wymaganych ustawowo.

W ocenie dorobku dr D. Narożnej zwraca uwagę ciągłość badań, trwałość paradygmatów, rozległość eksploracji kilku pól badawczych tj. media relations, polityka informacyjna, organizacja i zarządzanie nauką przez strategie komunikacyjne uniwersytetów. Cel badawczy został sformułowany ogólnie jako „zaprezentowanie mechanizmów działań podejmowanych przez przedstawicieli polskich uniwersytetów publicznych względem systemu medialnego”. Można przyjąć, że cel ten obejmuje wszystkie publikacje cyklu. W odniesieniu do cyklu, Habilitantka postawiła tezę główną brzmiącą: „prowadzone relacje z mediami stanowią nieodłączny i zasadniczy element polityki informacyjnej polskich uniwersytetów publicznych”. Teza ta znajduje odzwierciedlenie (nawet dosłowne) w ogniwach cyklu, np. monografii „Media w polityce informacyjnej”. Podobnie odnajduję hipotezy szczegółowe, których zakres obejmuje m.in. pracę rzecznika prasowego, ocenę skuteczności polityki informacyjnej uniwersytetów publicznych, przydatność narzędzi PR, oddziaływanie dziennikarzy i mediów na sposób prowadzenia polityki informacyjnej. Sądzę, że sformułowanie hipotez stanowi wyraźny sygnał preferencji politologicznego ujęcia tematu, w aspekcie polityk publicznych i szczegółowych. Ważną ramą problematyki cyklu są uwarunkowania prawne, o czym świadczą liczne analizy aktów prawa i przedmiotowy wykaz literatury oraz źródeł, np. orzecznictwo Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego, rozporządzenia i komunikaty Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Dr D. Narożna korzysta z wielu metod typowych dla dziedziny nauk społecznych tj. analiza systemowa, analiza instytucjonalno-prawna, analiza przypadku, analiza porównawcza. Wykorzystuje techniki badawcze sondażu, ankiety, wywiadu, co umożliwia stworzenie bazy źródeł wywołanych. W monografii „Media w polityce informacyjnej” zamieszczono wywiad z ministrem Jarosławem Gowinem i Katarzyną Zawadą, rzeczniczką prasową MNiSW, dobrze obrazujący styl pracy Habilitantki. Wypada zauważyć, że zarówno w tych wywiadach, jak i wszystkich publikacjach dr D. Narożna nie rozwija inicjałów imion rozmówców lub cytowanych badaczy! Habilitantka bardzo dobrze wykorzystała doświadczenia i okres pracy na stanowisku rzeczniczki prasowej UAM, np. prowadziła ankiety wśród rektorów zrzeszonych w Konferencji Rektorów Uniwersytetów Polskich, rzeczników prasowych tej grupy.

Nie mam wątpliwości, że wymienione hipotezy, metody i techniki badawcze podkreślają polityczne ujęcie tematu. Natomiast sposób realizacji badań związanych z hipotezą dotyczącą wpływu dziennikarzy i mediów na politykę informacyjną uniwersytetów publicznych (w autoreferacie, hipoteza 5), moim zdaniem, bliższy jest ujęciu komunikologicznymi. Używam celowo tego pojęcia, żeby podkreślić różnicę pomiędzy komunikologią a komunikacją społeczną, pomiędzy nauką o komunikowaniu uprawianą tylko w ograniczeniu do jakiejś sfery badawczej,

np. komunikowania medialnego, masowego, itd. a procesami polegającymi na przekazywaniu danych między różnymi podmiotami (zob. „Słownik terminologii medialnej” pod redakcją Walerego Pisarka, Kraków 2006). Zastrzeżenie to czynię w związku z umieszczeniem przez Habilitantkę efektów badań przeprowadzonych w ramach projektu „Journalistic Role Performance Around the Globe” jako swoistego wzmocnienia merytorycznego wniosku. Chcę przez to powiedzieć, że przyjęte założenia badawcze byłyby wiarygodne naukowo również bez włączania wątków, nazywanych przez Habilitantkę „dziennikarze wobec aktorów społecznych”. Z analizy treści monografii „Media w polityce informacyjnej” nie wynika, że wnioski z wzmiankowanego projektu międzynarodowego, wpłynęły na konceptualizację problemów badawczych podjętych w książce. Wnioski z tych badań są natomiast przedstawione w artykułach przyporządkowanych w autoreferacie do hipotezy 5 (s. 22), ale ich tematyka nie wiąże się z założeniem wpływu dziennikarzy na prowadzenie polityki informacyjnej. Przykładowo „Zmiany motywów wyboru zawodu dziennikarskiego w Polsce”, „Studenci dziennikarstwa i komunikacji społecznej w Polsce”, „Sytuacja kryzysowa w przedsiębiorstwach a media relations”, „Między informacją a komentarzem; polski model dziennikarstwa w świetle badań empirycznych”. Artykuły te są wieloautorskie.

Zakres badań ulokowano czasowo i terytorialnie bardzo dobrze, obejmując analizą systemową i instytucjonalno-prawną okres po 1989 roku i dążąc do reprezentatywnej ogólnopolskiej próby badawczej. Wysoko oceniam warstwę empiryczną monografii i artykułów: dobór metod, umiejętność interpretacji, trafność uogólnień. Przekonuje mnie także definiowanie problemów na poziomie metanaukowym, dbałość o dobór i konsekwentne stosowanie kategorii badawczych i pojęć z zakresu prawa mediów, teorii komunikacji społecznej, PR.

Przyjmując całościowe traktowanie ogniw cyklu, stwierdzam, że weryfikowanie hipotezy „ramy kształtowania polityki informacyjnej względem mediów wyznacza w Polsce ustawodawca” (hipoteza 1) przeprowadzono wzorowo, chociaż jeden ze wskazanych rozdziałach w pracach zbiorowych dotyczy Ukrainy (poz. 16, s. 15).

Hipoteza druga, pozostająca w kręgu zainteresowań pracą rzecznika prasowego, została również udokumentowana bardzo dobrze, a argumenty zebrane w trakcie własnych doświadczeń zawodowych Habilitantki, istotnie wpłynęły na wartość poznawczą obu monografii i wskazanych artykułów. Pewnym nieporozumieniem jest zaliczenie artykułu „Mass media w ratownictwie. Konsekwencje powołania rzecznika prasowego w systemie Państwowego Ratownictwa Medycznego” do wykazu publikacji, w których zweryfikowano hipotezę dotyczącą rzecznika polskich uniwersytetów publicznych (p. 15, s. 17). Kompletną odpowiedzią na pytania badawcze związane z omawianą hipotezą jest monografia „Uwarunkowania funkcji rzecznika prasowego w Polsce. Teoria i praktyka” (Wydawnictwo Naukowe Silva Rerum, Poznań 2018) osadzona

empirycznie w latach 2010-2017. Dr D. Narożna weryfikuje w tej książce pytania o znaczenie rzecznika prasowego w komunikowaniu się organizacji z mediami, ramy prawne współpracy z dziennikarzami, kompetencje językowe i zakres komunikacji niewerbalnej rzecznika prasowego, wpływ kompetencji i umiejętnego współżycia z mediami na wizerunek reprezentowanej organizacji, rolę rzecznika w sytuacji kryzysowej. Monografia jest bogata treściowo; rozdziały od 1 do 4 bardzo dobrze pokazują ramy prawne funkcjonowania rzecznika prasowego w rzeczywistości społecznej i mediach, co ważne – Autorka – kompetentnie, w oparciu o źródła prawne i komentarze prawne omawia praktyczne aspekty wykonywania zawodu, m.in. zagadnienia autoryzacji wypowiedzi prasowej, sprostowania, prawa do informacji, naruszania dóbr osobistych przez dziennikarzy.

Kolejna hipoteza całościowa (w autoreferacie hipoteza 3) dotyczy „niskiej oceny przedstawicieli opinii publicznej w zakresie poziomu skuteczności prowadzonej polityki informacyjnej wobec mediów przez polskie uniwersytety publiczne”. Habilitantka egzemplifikuje weryfikowanie tej tezy – wyjątkowo – tylko jedną pozycją, tj. monografią „Media w polityce informacyjnej. Casus polskich uniwersytetów publicznych” (Wydawnictwo naukowe WNPiD UAM, Poznań 2019). Na marginesie – mylące jest używanie naprzemiennie lub w koniunkcji określeń „pola zainteresowań” i „hipotezy”, vider „w tamach trzeciego pola zainteresowań opartego na hipotezie”. Przyjęłam, że dr D. Narożna, że hipotezy dotyczą jednego(!) pola zainteresowań zdefiniowanego w tytule osiągnięcia.

Monografię „Media w polityce informacyjnej” oceniam jako dojrzałą propozycję badawczą opartą na paradygmacie nauk o polityce i administracji, wystarczająco eksplorującą subdyscypliny nauk o komunikacji społecznej i mediach, a właściwie – stykowe pola badawcze obu dyscyplin, tzn. komunikowanie publiczne, zarządzanie informacją, PR. Zauważam, że cel badawczy pracy i 4 hipotezy są identyczne jak opisujące w autoreferacie cały cykl. Może to oznaczać, że Habilitantka przykładą szczególną uwagę do efektów analizy naukowej przedstawionych w monografii oraz, że dostrzega ich potencjał w diagnostyce uogólniającej badania cząstkowe (analizy przypadku). Cezura czasowa, wyznaczona na lata 1989-2019, obejmuje proces dynamicznych zmian szkolnictwa wyższego w Polsce, co stanowi o uramowieniu problemu polityki informacyjnej uniwersytetów. Monografia ma dwudzielną strukturę. W części teoretycznej przedstawiono genezę i koncepcje uniwersytetów w dziejach cywilizacji europejskiej, szkolnictwo wyższe w Polsce po 1989 (dwa rozdziały historyczne), istotę polityki informacyjnej oraz komunikowania medialnego (dwa rozdziały wokół relacji podmiotów komunikujących i wartości komunikatu).

W części empirycznej dr D. Narożna przedstawiła wyniki badań przeprowadzonych w formie ankiet i sondażu na próbach 512 i 250 respondentów na tematy polityki informacyjnej

uniwersytetów publicznych w Polsce wobec mediów i stopniując – roli rzeczników procesowych tych uniwersytetów w realizacji polityki informacyjnej. Wyniki tych badań ujęto w tabelę ilustrującą problemy: przyjazności mediów względem otoczenia i polskich uniwersytetów publicznych, otwartości polskich uniwersytetów publicznych względem otoczenia i mediów, częstotliwości pojawiania się w mediach przedstawicieli polskich uniwersytetów publicznych. Proces wnioskowania, przeprowadzony na kilku poziomach, umożliwił Habilitantce stwierdzenie m.in. że respondenci rozumieją przez politykę informacyjną zarówno własne stanowiska przedstawicieli uczelni prezentowane w mediach, jak i przygotowanie pakietu narzędzi do współpracy z mediami, planu tej współpracy; ponadto, że respondenci uznają rektorów uczelni za odpowiedzialnych za kształtowanie relacji z mediami, a jednocześnie, że władze uczelni nie przywiązują uwagi do tej sfery działania. Wyniki tych badań mają swoistą kontynuację w ankietach adresowanych do rektorów i rzeczników uniwersytetów zrzeszonych w KRUP. Pytania badawcze dotyczyły odpowiedzialności za realizację polityki informacyjnej, autonomii i efektów tej polityki. Badaczka ustaliła istotne różnice w określeniu polityki informacyjnej przez reprezentantów uniwersytetów, którzy bardzo dobrze ocenili efekty prowadzenia tej polityki oraz wysoko pozycjonowali rzecznika prasowego jako podmiot odpowiedzialny za politykę informacyjną, zauważali prawdopodobny wpływ mediów. Dr D. Narożna uzyskała interesujący, dychotomiczny obraz problemu polityki informacyjnej uniwersytetów publicznych w Polsce, podkreślający także napięcia pomiędzy uczestnikami procesów komunikacji (podmiot-nadawca, media-kanal, odbiorca). Wnioski z badań mogą i powinny stać się bazą modelowych strategii komunikacyjnych uniwersytetów. Dostrzegam ich dużą wartość aplikacyjną w sensie rekomendacji pośrednio wynikających z wyobrażeń i oczekiwań nadawców i odbiorców komunikatów przekazywanych w ramach polityki informacyjnej, np. rzecznik jako podmiot odpowiedzialny, adresat pytań od mediów, monitorowanie efektywności polityki informacyjnej w kontekście wizerunku i marki uniwersytetów.

Monografia „Media w polityce informacyjnej” częściowo zawiera weryfikację hipotezy brzmiącej „prowadzona przez przedstawicieli polskich uniwersytetów publicznych polityka informacyjna wobec mediów odbywa się przy pomocy narzędzi komunikacyjnych z zakresu PR” (hipoteza 4 w autoreferacie). Z pewnością odnoszą się do tej hipotezy następujące artykuły: „Media Policy of Adam Mickiewicz University in Poznań: the Actual State of Affairs and the Vision of Development”, „UAM jako marka kultury”, „Naukowiec-ekspert jako element kształtowania wizerunku uczelni w mediach. Casus Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu”, „Storytelling jako narzędzie kierowania wizerunku w mediach”. Sposób weryfikacji tej hipotezy oceniam pozytywnie.

Odnosnie do hipotezy określonej w autoreferacie jako „piąte pole badawcze”

wypowiedziałam się na wstępie recenzji. Podtrzymuję swoje zdanie, że dorobek projektowy i naukowy egzemplifikujący weryfikację hipotezy stanowią odrębną całość, którą można nazwać studiami nad dziennikarstwem. Mimo oczywistego znaczenia uczestnictwa w projekcie międzynarodowym, zasięgu badań medioznawczych (analiza zawartości czterech dzienników ogólnopolskich w latach 2012-2013), zasięgu podmiotowego ankietyzacji studentów dziennikarstwa ta część badań ma luźny związek z tematyką osiągnięcia, zaś rozważania o funkcjach mediów, tabloidyzacji, zmianie modelu dziennikarstwa nie są pierwszorzędne dla określenia relacji z mediami i polityki informacyjnej uniwersytetów publicznych, choć są podłożem genologicznym strategii komunikacyjnych.

Przechodząc do oceny pozostałego dorobku naukowo-badawczego stwierdzam, że ma on charakter monokultury w pozytywnym znaczeniu tego słowa. Wskazane cztery wątki badawcze metodologicznie i problemowo przynależą do paradygmatu nauk o polityce i administracji. Wyodrębnione przez Habilitantkę wątki to: funkcjonowanie producenta filmów dokumentalnych w Polsce, produkcja materiałów audiowizualnych w polskim systemie prawno-politycznym, obrona własności intelektualnej w kontekście funkcjonowania uczelni publicznych w Polsce, emigracja Polaków w Norwegii. Obecność tych wątków czy obrazów jest udokumentowana aktywnością projektową, publikacyjną i konferencyjną; ilościowo – 11 publikacjami, w tym anglojęzyczną monografią „The Producer of Documentary Films in Poland (in the years 2005-2018), (Wyd. Nauk. WNPiD UAM, Poznań 2018). Prowadzenie badań miało też związek z realizacją grantu finansowanego przez Research Council of Norway. W konceptualizacji badań widoczne są doświadczenia zawodowe dr D. Narożnej, a także Jej wielokierunkowe, gruntowne wykształcenie. Z tych powodów projekty badawcze, inne niż osiągnięcie w postępowaniu, także reprezentują wysoki poziom.

Należy dodać, że książki i artykuły napisane przez dr D. Narożną ukazują się w renomowanych wydawnictwach i czasopismach, kluczowych w ocenie rozpoznawalności dorobku w dziedzinie nauk społecznych.

Dr D. Narożna prezentowała wyniki badań podczas 11 konferencji międzynarodowych i 20 ogólnopolskich, w tym 7.rotnie jako członkini zespołu badawczego (referaty wieloautorskie). Konferencje te odbywały się m.in. w Wielkiej Brytanii, Rosji, Finlandii, Słowacji oraz w najważniejszych ośrodkach akademickich w kraju, a kilka spotkań miało status kongresowy. Przegląd tytułów referatów wygłoszonych przez Habilitantkę poświadcza, że traktuje Ona uczestnictwo w konferencjach jako okazję do dyskusji i opiniowania problemów pozostających w kręgu Jej zainteresowań. W miarę umacniania pozycji naukowej, w ostatnich latach (po 2015 roku) dr D. Narożna była zapraszana jako ekspertka do przygotowania 5 specjalistycznych raportów i opracowań dla podmiotów zewnętrznych np. KRRiTV, MNiSW.

Mocną stroną pracy naukowej dr D. Narożnej jest skuteczność i kreatywność w pozyskiwaniu zewnętrznych środków finansowania. Habilitantka była wykonawczynią w 2 grantach naukowych międzynarodowych, 3 krajowych, 2 grantach dydaktycznych. Była także kierownikiem projektu „Kultura przedsiębiorczości dla mieszkańców Wielkopolski” (źródło finansowania Wielkopolski Regionalny Program Operacyjny w ramach środków UE), który miał na celu podniesienie kompetencji studentów „Akademickiego Miasta Poznania”. W związku z otrzymanymi stypendiami lub grantami dr D. Narożna odbyła 13 zagranicznych wizyt studyjnych do Norwegii, Hiszpanii, Portugalii, Francji, Włoch i na Malte.

Podsumowując, dorobek naukowo-badawczy dr D. Narożnej spełnia kryteria ilościowe i jakościowe wymagane w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Cykl publikacyjny, przedstawiony jako osiągnięcie, zawiera oryginalne ujęcia problemu relacji z mediami w polityce informacyjnej uniwersytetów publicznych w Polsce. Konceptualizacja badań, metodologia, proces weryfikowania hipotez są prawidłowe. Istotność badań wynika z całościowego, zharmonizowanego ujęcia problemu i szerokiego zakresu badań, których metodologia i wnioskowanie nie budzą zastrzeżeń. Z tego powodu wnioski przedstawiane przez D. Narożną mają walory aplikacyjne i mogą być wykorzystane pragmatycznie w budowaniu strategii komunikacyjnych uniwersytetów. Habilitantka korzysta z szerokiej palety metod i koncepcji charakterystycznych dla dziedziny nauk społecznych. Za pierwszeństwem ujęcia politologicznego przemawiają moim zdaniem, następujące argumenty: przyjęcie, że uniwersytety są podmiotami nauki i jako takie, uczestniczą w polityce naukowej państwa; sublimacja z procesów komunikacyjnych podmiotów nauki polityki informacyjnej, przy założeniu, że ma ona charakter odpowiedzialny i kreatywny, uwzględnienie uwarunkowań transformacji ustrojowej jako determinantu zmiany społecznego postrzegania szkolnictwa wyższego i nauki; uwzględnienie procesów mediatyzacji życia publicznego; określenia relacji z mediami jako wskaźnika skutecznego budowania marki uniwersytetu.

Pozostałe aktywności: dydaktyczną i organizacyjną oceniam bardzo wysoko. Spójność prowadzonych zajęć dydaktycznych z profilem badań i zainteresowań naukowych dr D. Narożnej jest wzorowa. W wykazie znalazłam zajęcia autorskie, wprost zbudowane na bazie doświadczeń zawodowych, np. media relations, warsztat rzecznika prasowego, zarządzanie informacją i media relations w przestrzeni publicznej. Na moją bardzo dobrą opinię wpływają także sprawowanie funkcji promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich, tutora doktoranta, bardzo wysokie zaangażowanie w procesy dyplomowania – w kilku uczelniach dr D. Narożna wypromowała od 2011 roku 389 licencjatów i 24 magistrów. Pełniła również funkcję opiekuna kół naukowych, inicjowała warsztaty, konkursy i inne przedsięwzięcia studentów, pozytywnie kształtujące wizerunek Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM.

Aktywność organizacyjna, w dużej mierze, związana była z pracą rzecznika prasowego, np. tworzenie pierwszego w historii UAM Biura Prasowego, Bazy Ekspertów UAM, obchodów 400. lecia tradycji uniwersyteckich w Poznaniu. Wykaz tych aktywności jest imponujący, biorąc pod uwagę znaczenie dla środowiska naukowego takich wydarzeń, jak przykładowo: 24th World Congress of Political Science, II Ogólnopolski Kongres Politologii, IV Kongres Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej.

Dr D. Narożna jest członkiem zarządu oddziału poznańskiego Stowarzyszenia Dziennikarzy Rzeczypospolitej, zasiada w kapitułach konkursowych, prowadzi szkolenia i wykłady popularyzujące naukę, często wypowiada się w mediach jako ekspert.

Habilitantka była wielokrotnie doceniana Nagrodami Rektora UAM, Nagrodami Dziekana WNSPiD UAM za działalność naukową i organizacyjną (w tym zakresie 8.rotnie!). W 2018 roku otrzymała Medal Młodego Pozytywisty przyznany przez zarząd Towarzystwa im. Hipolita Cegielskiego.

Konkluzja: wobec jednoznacznie pozytywnej oceny osiągnięcia naukowego oraz dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego i organizacyjnego opowiadam się za nadaniem dr Dominice Narożnej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce i administracji.

Lublin, 6 kwietnia 2020 r.